

Kjøttet treffer nerven i jekselen. Jeg rister på hodet av smerten mens jeg dytter mot hullet med tungespissen. Trond skjenker meg en røslig konjakk. Jeg smiler til selskapet. Takk for god mat, folkens, jeg kan ikke huske sist jeg spiste sau, det var sikkert her hos dere. Ja, og skål, forresten. Skål! Jeg hiver i meg konjakken. Jøss, det er gutten sin, sier Trond mens han nikker, slik at den lange luggen faller over de brune designerbrillene. Det er lammelår, sier muttern, ikke sau. Kjenner du ikke forskjellen? Jeg reiser meg fra stolen, går gjennom gangen med innrammede bilder av Tronds barn i alle slags situasjoner, og innerst, de to bildene av søsteren min og meg; portretter knipset på barneskolen en gang. Vi smiler fra hvert vårt bilde. Det er mørke flekker på klærne våre, på hennes hvite bluse og min lyseblå genser. Vi hadde plukket blåbær i skogholtet bak skolen og glemt at det skulle tas bilder. Jeg gløtter så vidt mot bildet av søsteren min. Hun bor i et eller annet høl i Midtvesten en plass. Sist jeg sjekket, jobbet hun som frisør like ved en militærbase. Hva som skjedde med henne, er det bare hun som kan svare på. Etter et år som utvekslingslev i Kansas eller hvor det var, kom hun hjem igjen, feit og kvisete, fjern som en blink på landsskytterstevne, forsøkte å starte en cheerleaderklubb, ti år for tidlig. Ingen skjønte hva hun prøvde på. Hun dyttet noen forvirra

jenter hit og dit i gymsalen, stilte dem opp i formasjoner, de forsøkte å løfte den tunge kroppen hennes fra gulvet. Hun droppet ut av skolen, ble sittende hjemme i kjellerstua, røyke bomber og chatte på MSN med Biff, eller Buff eller Duff, kjæresten fra Statene, arbeidsledig white trash i collegejakke, muskler helt opp til øreflip-pene. Ved første anledning reiste hun tilbake, giftet seg med Biff og begynte å produsere amerikanske tapere. Jeg har sett bilder av tre av dem, muttern har dem liggende i en skuff i kjelleren. Gutter, alle sammen. Det er noe galt med dem. Et eller annet snålt med utseendet. Tette øyne, lave ører, lavt hårfeste, stygge tenner. Kanskje det er feilernæring eller noe sånt. Søsteren min. Det vakre ved henne forsøker å bryte ut av gutteansiktene på bildene. Sånn jeg husker søsteren min fra da hun var seksten år gammel, var hun så vakker at epletrærne slo ut i blomst bare bussen hun satt i passerte. Hadde jeg visst hvor hun skulle ende opp, hadde jeg kvalt henne i skauen bak skolen. Jeg går inn på dass, pisser en tynn stråle galleaktig skum med ræva. Det lukter spy. Tørker meg forsiktig, trekker ned, vasker hendene, skyller munnen, forsøker å få ut kjøttrevlene fra hullet i jeksel-len, drar over lokket på dassen med genserermot. Legger opp en liten linje makka, det lille jeg har igjen fra i går, vrenger posen, slikker i meg den kjemiske smaken, snorter det jeg har lagt opp rett fra lokket, har ingen lapper, dunker neven et par ganger i panna over høyre øye. Skulle hatt mer, så ville jeg ikke blitt brisen så fort. På kjøkkenet står muttern og skyller bestikken før hun setter det i oppvaskmaskinen. Sølvttøy skal ikke i maski-nen, sier jeg. Åh, du skremte meg, hvisker hun. Hun holder hånda til brystet. Du må slutte å snike deg inn på folk. Hun er så tynn. Da jeg kom, klemte hun meg. Det

var som å trykke et dynetrekk som har hengt ute over natta, mot kroppen. Sorry at jeg kom så seint, sier jeg. Greit, tror jeg hun sier. Hvordan går det med pappa? Hun sier det uten å se på meg, som om det er den naturligste ting i verden. Et grøss går gjennom kroppen min. Hun har ikke nevnt ham på femten år. Hvorfor spør du om det? Nei, jeg bare ... du lignet sånn på ham i sted. Hun snur seg og ser på meg. Bare bra, sier jeg, snakket faktisk med ham i går. Så bra da, sier hun. Jeg går tilbake til spisestua, på bordet står det et nytt glass med konjakk. Jeg drikker det i én slurk. Trond ser på de andre rundt bordet mens han fyller opp glasset på nytt, den lille kroppen rister av innestengt fryd. Jeg tar en slurk bare for å være grei. Fisker fram mobilen fra lomma. Skriver en kjapp melding til fattern: Hei! Hvordan går det? Trykker på send. Det må være måneder siden sist jeg snakket med ham. Ser opp på de andre igjen. Det er flere gjester her: Gamle Lerum, naboen som de av en eller annen grunn begynte å invitere over først etter at kona hans strøk med av MS eller Parkinson eller noe sånt for et år siden, kanskje fordi hun var så irriterende i all sin hjelpeløse arroganse. Hun passet ikke til å sitte og sikle i en rullestol. Som muttern sa det etter begravelsen: Selv med haka på brystet hadde hun nesa i sky. Lerum er pensjonert nå, men en gang i tiden var han visst både en respektert rektor ved en eller annen handelsskole og beintøff ro-instruktør. Man kan se at han har vært muskuløs en gang i tiden, skuldrene hans er fortsatt brede. Resten av kroppen er ikke mye å skryte av, det ser ut som om hele mannen holdes oppe av en kleshenger under dressjakka. Jeg har aldri hørt ham snakke. Han kommuniserer utelukkende gjennom forskjellige kast med hodet, kremt og nikk og gutturale lyder, som

en orrfugl i tvangstrøye. En annen gjest, som har et og annet å lære av Lerums innestengte væremåte, er Jan, Tronds tidligere forretningspartner. Jan er på min alder. Han pleide å jobbe for Trond da Trond drev med mobiltelefoner. Siden har han slått seg opp på egen hånd innen fiskerinæringen. Nå bor han i Japan. Trond er en slags mentor for ham. Det sier sitt. Trond dasker ham stadig på ryggen, ler av vittighetene hans, retter kverulerende på ham når han snakker business. Jeg lurar på hva de snakker om, sånn på tomannshånd, når de ikke gjør seg til for andre, mener jeg. Birken, kanskje; golf; hva man kan kle seg i på fritiden nå som Lacoste ikke sømmer seg lenger. Ord blir fattige når alt man har å snakke om er penger. Kona til Jan jobber i UD. Hun er Quislings våte drøm. En meter og åtti, slank, men muskuløs, naturlig blond, store pupper, sikkert silikon. Ikke så pen, egentlig, men hun vet å sminke seg. Hun er typen som jogger en mil i grålysninga før hun begynner på jobb. Jeg tror hun er ulykkelig. Jeg ser for meg at hun vender tilbake fra joggeturen med rennende mascara. Hun ser på meg hele tiden. Myser med øynene og fukter leppene. Jeg forsøker å se sliten og uinteressert ut, men hun gir seg ikke. Dette er pinlig. Pinlig for Jan, som er bedre enn meg på de fleste områder, pinlig for Trond, som vil at hun skal se på ham istedenfor, pinlig for muttern, som ikke vil at noen kvinner skal se på meg, pinlig for meg, som begynner å bli litt full og sliter med å la være å møte blikket hennes siden jeg aller helst vil dytte henne på magen over bordet, dra opp den trange, lilla kjolen, klaske håndflaten over skinkene hennes til de rødmer som to feite konfirmanter, før jeg river av henne trusa og knuller henne så penserviset og krystallglassene faller i gulvet og knuses. Jeg bestemmer meg for å gå. Jeg vil

drikke mer, jeg vet det er masse drikke her, men vil ikke drikke mer foran Trond. Han håper jeg skal bli drita slik at han kan vise muttern og de andre at jeg ikke har kontroll. Det er bare Trond og disippelen som prater, men det er meg alle ser på. De ser at jeg er tørst. Jeg vil rekke bussen som går om tolv minutter, ringe fatteren og gjøre unna praten med ham i løpet av turen ned til byen, gå innom Robinet, hvor jeg får pers-pris siden jeg pleide å jobbe der og fortsatt tar en og annen vakt når det er krise, bestille et snitt og en toer med Fernet, forsøke å roe nervene, sende en melding til Pettersen, få ham til å komme med en liten leveranse, gå på dass, pisse med ræva, dra to drøye linjer, føle meg bedre, kysse speilet, bestille en ny runde, himle med øynene og glise med gnissende tenner mens jeg lyger til folk jeg knapt kjenner. Jeg er ute av døra på under ett minutt, bare reiser meg og går. Kysser muttern på truten. Jeg vet hun er skuffet, men hun tør ikke lage noen scene foran Jan og den kåte, frustrerte kona hans, og Trond synes vel det er greit å bli kvitt meg slik at han kan bruke den neste timen på å baktale meg. På vei til bussen lager jeg en mental liste over hva jeg skal snakke med fatteren om: fotball, sykling, hest, medisiner, tipping, poker, v75, oddsen, Nav, været. Jeg ringer ham. Han svarer ikke. I en sving mister bussen veigrepet og sklir over i motsatt kjørefelt. En mann i førtiårene skriker som ei kjerring. Sjøføren gjenvinner kontrollen. Sekundet etter drønner en lastebil forbi. Sjøføren sier noen unnskyldende ord over lydanlegget, føyer til et eller annet om norsk samferdselspolitikk, noe om salting og brøyting. Jeg går av bussen på Arne Garborgs plass. Passerer Hells. Går ned trappene ved Megazone, runder hjørnet, ser det rødlige lyset fra vinduet til Robinet, som et glødende hjerte i

mørket. Jeg forsøker å ringe fattern en gang til mens jeg tar en sigg utenfor baren. Han svarer ikke. Jeg går inn. Vilde står i baren. Hun er glad for å se meg, kommer rundt bardisken og gir meg en klem, hopper opp og ned mens hun klapper i hendene, entusiastisk som alltid. Hun løper bort til stereoanlegget og setter på en CD. Husker du denne? Hun skrur opp lyden mens hun peker på meg og smiler innforstått. En eller annen reggaerapaktig låt dundrer ut i lokalet. Hun kaster på hodet i takt med musikken. Jeg rister på hodet. Hun skrur ned lyden og vinker beroligende til de hipsteruniformerte folka som sitter og drikker i hjørnet. Nei, sier jeg. Ikke? Å nei, faen, det var jo ikke deg! ler hun. Drit i det. Sorry! Det var en annen en, på nach. Victor, eller noe sånt, jeg har seriøst hatt nachspiel her til sju på morran fire ganger denne uka. Jeg er helt føkka, sier hun, men nå er det slutt, jeg orker ikke mer, du vet jo hvordan det er. Ja, sier jeg. Et snitt og en toer med Fernet, sier jeg. Vilde fyller opp øl i glasset, setter shot-glasset på bardisken. Drit i den toern, sier hun og fyller på med Fernet til væsken truer med å renne over kanten. Drit i toern, sier jeg, fett sagt. Hun ler. Jeg må lene hodet helt ned mot glasset på bardisken og drikke første slurken som en mager løve ved et vannhull. Vilde lener ansiktet sitt ned mot mitt så vi ser hverandre rett i øynene. Går det bra med deg? Jeg nikker. Slurper i meg det øverste laget av Ferneten. Du har vakre øyne, sier hun. Kutt ut, sier jeg. Men triste, føyer hun til. Hver gave Herren gir, kaster en skygge over vår skjebne, sier jeg. Det var fint sagt, hvor har du lest det? Jeg fant det på nå. Du har det i kjeften, sier hun. Du kan også få det i kjeften, sier jeg. Kutt ut, jeg tuller ikke, hadde du tatt litt bedre vare på deg selv, brukt litt mindre penger på drikke og

litt mer på mat og klær og sånt, kunne du fått hvem du ville. High five, sier jeg og strekker ut armen, men hun vil ikke, lener seg tilbake mot disken under flaskene. Jeg strekker armen helt ut og lager Hitler-bart med fingrene på den andre. Kjenner i hele kroppen at det ikke er morsomt. Dust, sier hun. Jeg sender en melding til Pettersen. Han kommer etter en halvtime. Ny rekord. Han dytter varene ned i bukselomma mi. Han ser bra ut. Har lagt på seg. Pen i tøyet, Fred Perry fra topp til tå. Han vil ikke drikke engang. Skal hjem til kona. Jeg forsøker å holde ham tilbake da han går. Han river seg løs. Choose life! roper jeg etter ham. Han viser fingeren til meg over skuldra, men jeg vet at han smiler.

Da jeg våkner, vet jeg ikke hvor jeg er. Jeg ligger på et gulv. Setter meg opp. Ryggen er stiv av kulde. Jeg har vondt i det høyre kneet. Til venstre for meg, under et enormt vindu som viser et utsnitt av greiner som ligner utbrente fyrstikker, står det en seng. I senga ligger en kvinne. Hun har kort lyst hår med lang lugg. Jeg kan ikke ha sovet lenge, et par timer, kanskje. Husker vagt at vi gikk gjennom byen, leide hverandre som om vi var kjærester. Satt på hver vår campingstol, drakk rødvin og dro linjer fra et plastbord i stua. Ingen musikk. At mørket utenfor vinduene ble til lys og så til mørke igjen. Hva snakket vi om? Jeg samler sammen klærne mine, går ut av rommet, lukker døra bak meg, kler på meg foran speilet på det lille badet. Magen knurrer. Etter hvert som fettene forsvinner fra kroppen min, trer musklene fram, men skinnet bedrar, de duger ikke til stort. Det er ikke proteinpulver Pettersen leverer. Buksebeina er våte. Hvorfor tok vi ikke taxi? Jeg vasker hendene. Pisser. Det ligger et maiskorn klistret til

pikkhodet under forhuden. Hva faen? Jeg skyller pikken i vasken, vasker hendene på nytt. Driter. Det spraker i skåla. Vasker hendene igjen. Før jeg går, vender jeg tilbake til soverommet, lister meg inn, lener meg over senga, stryker den snåle luggen vekk fra ansiktet til hun som ligger der. Jeg aner ikke hva hun heter. Øynene hennes åpner seg sakte, som automatiske garasjeporter. Hun fokuserer, rynker panna. Er det deg, sier hun og smiler. Jeg kysser henne på nesa. Ja, det er meg. Er du på beina allerede, ble vi ikke nettopp ferdige med å ... du vet? Jo, men jeg må nesten gå nå, jeg har saker jeg må fikse. Ok. Vi snakkes. Ja, vi snakkes, sier hun og vender seg over på siden mot vinduet og sovner igjen, eller later som om hun sovner, slik hun lot som om hun våknet da jeg lente meg over henne. På vei ut går jeg innom kjøkkenet, åpner den sølvgrå døra til et fancy kjøleskap. Ingenting. Ikke et eneste matprodukt. Jeg åpner fryseboksen. En flaske vodka. Stolichnaya Elit. Godsaker. Jeg drikker noen slurker; konsistensen spriten får når den er iskald, som tynn honning. Den smaker ingenting. Hadde bare alt smakt sånn. Hårene på kroppen reiser seg som menigheten når presten entrer kirkerommet. Hele kåken virker ubebodd, et par pappkasser her og der, men ingen møbler og ingen bilder på veggene, bare disse fluktstolene og bordet. Utenfor blir jeg stående noen sekunder, lik et rådyr som står i skogen og værer et eller annet eller noe sånt. Jeg finner ikke mobilen min, fører hendene over kroppen, ransaker meg selv. Jeg snur meg, orker ikke gå inn igjen og leite. Huset er en enorm, svartbeiset sveitservilla med en svær hage foran. Hvem har råd til å bo i en sånn kåk, varme den opp? Jeg tar trikken hjem. Flaska iser mot brystet. Låser meg inn i gården, subber opp trappene,

skoene lager surklelyd, låser meg inn i leiligheten. Kun Frode er hjemme. Det ligger en eim av grønt i gangen. Jeg banker på døra hans. Han svarer ikke. Jeg åpner døra. Han sitter som vanlig ved dataen og programmerer et eller annet, skjermen er i alle fall dekket av bokstaver og tall. Frode er lærerstudent på tredje året, men jeg har aldri sett ham stå opp om morgenen eller komme hjem fra skolen om ettermiddagen. Stort sett sitter han akkurat sånn, foran dataen med en rev mellom fingrene og skriver uforståelige bokstav- og tallkombinasjoner. Han kan alltid bli vikar. En slags reggaerapdubstepaktig musikk tryner ut av høyttalerne som en gang i tiden var mine. Bob Marley har gjenoppstått som buekorpsadmiral, hører jeg. Hæ? Han skrur ned lyden. Du har ikke tilfeldigvis vært på nach på Robinet i det siste? Nei, hvordan det? Ingenting. Har du noe mat? Ris og bønner og linser og nøtter, sier han, og noe tørka sjøgress, det er litt av hvert i skapet. Bare forsyn deg. Vil du ha? Han rekker meg spliffen. Nei takk, jeg bare noier på de greiene der. Du noier fordi du aldri sover, sier han. Jeg sover i skippertak, sier jeg. Etter å ha spist noen never av helsekosten hans ser jeg gjennom et par av Fedors kamper fra Pride-dagene. Randleman løfter Fedor over hodet, suplexer ham over skuldra, druser ham i kanvasen. Fedors kropp brettes sammen i sammenstøtet, men han spretter opp igjen og slår løs mot Randleman som om ingenting har skjedd. Jeg elsker ham. Jeg spiller klippet om og om igjen, trykker på pause da de begge ligger opp ned i lufta. Det er et kunstverk. Skulle jeg deltatt på Høstutstillingen, ville jeg loopet dette kastet på alle flatene i et rom. Sakte film fra flere vinkler. Vurderer å ta en runk, men det blir med tanken.

*

Jeg bestemmer meg for å gå innom fattern for å se om det går bra med ham. I Thereses gate møter jeg Emil og Astri. Så tynn du har blitt, sier Emil. Takk, sier jeg. Nei, jeg mener, du har blitt mager. Takk, sier jeg, jeg har begynt å trene og greier, spiser sunt, havregryn og egg og tunfisk og sjøgress og sånt. Sild. De ser på meg. Sier ingenting. Det blir noen mil om dagen, sier jeg. Emil rynker panna. Ja, men så bra, da! sier han, kaster et blikk mot Astri. Hun bare smiler. Jo da, det går bra, sier jeg. Vil du være med på frokostfest? sier Emil. Klokka ni, lørdag. Om morran? Ja, fra ni og utover. Ta med et eller annet å spise. Sopp, mener du? Ja, om du vil, eller noe pålegg. Vi baker brød. Å ja, sånn ja, som på 17. mai, liksom? Ja, på en måte. Lager dere punsj og sånn, da, eller må jeg ta med eget blandevann? Nei, asså, du kan godt ta med deg et par øl, om du vil det, men det er en frokost altså, sier Emil. Ok, så det er ikke en frokostfest? Nei, altså, vi kaller det en fest, men det er i alle fall ... eller, asså. Det blir i alle fall en festlig frokost, sier Astri. Ok, sier jeg. Fett nok, jeg kommer. Du kan jo legge det inn i joggerunden din, foreslår Emil. Du kan dusje hos oss, så får du en næringsrik frokost på kjøpet. Ja, ikke sant, sier jeg. Han er en spydig jævel. Det kommer folk fra hele verden, sier Astri. Det blir forskjellige kulturinnslag, musikk, lynkurs i esperanto, det kommer til å bli en skikkelig fin opplevelse. Seff, sier jeg, jeg kommer. Vi klemmer. Ser oss over skuldra og vinker til hverandre. Jeg får litt vondt av dem, slik de får vondt av meg.

Jeg ringer på døra hos fattern. Ingen svarer. Jeg låser meg inn med nøkkelen han ga meg en periode jeg ikke hadde noe sted å bo. Går opp trappene. Banker på døra

hans. Ingen svarer. Jeg venter litt. Låser meg inn. Pappa? Han svarer ikke. Tv-en står på. Supernanny kjefter på en arbeiderklassesgutt med snørr over hele trynet. Pappa? Det er mørkt her inne, gardinene er trukket for. Det stinker et eller annet, hakket verre enn til vanlig. Pappa? Jeg går gjennom stua og inn på kjøkkenet. Jeg går tilbake til gangen igjen, inn på badet. Han er ikke der. Hallo? Jeg går inn på soverommet hans. Fattern henger fra taket med et reip om nakken. Tunga buler ut av munnen hans som på en forkjøla mongo. Han henger helt stille. Øynene står ut av skallen. Hodet mitt begynner å riste fra side til side. Nei, sier jeg. Går tilbake til stua. Puster med munnen. Setter meg i godstolen hans, ser supernanny pusse tennene på den snørrete gutten med makt. Hodet mitt rister. Ved siden av stolen står det en flaske vodka og en kartong med eplejuice. Jeg skjenker meg en røslig en i glasset som står på det klissete, brune bordet, overfylt av tomme ølflasker, rødvinflasker, matrester, askebegre fulle av stumper, fire forskjellige fjernkontroller, tippekuponger, potetgullposer, tomme kartonger med vaniljesaus. Glasset er dekket av fettete avtrykk etter de hovne fingrene hans. Det ene armlenet på lenestolen er teipet sammen med gaffa-teip. Han pleier å hvile låret der mens han, lent bakover i stolen, okker seg over diverse smerter i kroppen. Jeg drikker ut glasset, fyller det på nytt. Hodet mitt beveger seg fra side til side, som om jeg er uenig med stillheten i rommet. Jeg åpner munnen, kjennes ut som om jeg må gjespe, men det kommer et kort hulk. Ikke faen, sier jeg. Ikke faen. Jeg reiser meg, lister meg tilbake til døråpninga, titter forsiktig inn på soverommet. Han henger der. Setter meg tilbake i stolen. Jeg drikker ut glasset med vodka og eplejuice. Det er denne lukten av en leilig-

het som aldri luftes, aldri støvsuges, aldri vaskes, klær som aldri vaskes. En kropp som henger og dingler. Jeg skifter kanal. Puster med munnen. Skavlan later som om han synes noe en svensk skuespiller sier er morsomt. Han er en av et fåtall mennesker som blir styggere av å smile. Jeg reiser meg og går ut på kjøkkenet, henter brødkniven fra fjøla, går tilbake til soverommet hvor fattern henger fra taket. Jeg rister på hodet, går ut i gangen igjen, bort til utgangsdøra. Griper håndtaket. Går tilbake til soverommet. Jeg ruller kontorstolen bort til føttene hans, stiller meg på stolen, det er for ustøtt. Stiger ned igjen, dytter stolen inntil senga, stiller meg med en fot på stolen og en i vinduskarmen. Ansikt til ansikt. Jeg har aldri sett et dødt menneske før. Det er ikke som på film, han later ikke som, holder ikke pusten. Trynet hans har en mørkerød teint, eller hva det heter. Jeg må se vekk. En fyr jeg møtte en gang, var så diger at jeg måtte stå på en stol for å se ham i øynene. Husker ikke hva han het. Ludvig kanskje, eller Laurits, noe sånt, jeg kjente ham egentlig ikke. Det var en mandag morgen etter et nach på Café Art'é, vi forsøkte å finne et sted som åpnet serveringen på morrakvisten, klokka var vel rundt ni. Fyren var to meter og elleve centimeter høy. I tillegg var han svær over skuldrene, muskuløs, litt feit, med stort skjegg og halvlangt, mørkt, krøllede hår. Det så ut som om han hadde traska rett ut av et Conan-blad. Jeg drev og kødda og yppa med ham hele nachspielet igjennom. Da han til slutt gikk løs på meg, mest på spøk, la jeg ham i bakken med en kimura så armen hans sto i vinkel og han peip som en valp. Det fikk alle de pate-tiske kunststudentene i lokalet til å reise seg og juble, helt på impuls. Det overrasket meg. Jeg heiste armene i været og hoppet fra det ene beinet til det andre som

om jeg var Joachim Hansen som mottok hyllesten fra tjue tusen publikummere i en fullsatt Yokohama Arena. Sekunder seinere lå jeg blant glasskår og sneiper og pep etter pusten. Sondre, eller hva han het, kjempen, hadde løftet meg opp over hodet og slengt meg i gulvet. Det følte som et fall fra fem meter. Han sto over meg med pekefingeren rettet mot meg som en ståpikk, det lange, fete håret ned i ansiktet, mens han gjentok, gjennom en prustende, skjelvende munn: Du, du, du! Som om det var første gang han hadde mistet besinnelsen siden barneskolen. Jeg så opp på ham. Ingen turte bryte inn, alle ventet på at han skulle begynne å denge løs på meg med de enorme nevene sine. Og hva kunne de gjøre da? Jeg møtte blikket hans, han hadde vakre, brune øyne. Jeg begynte å le. Jeg klarte ikke stoppe, det verket i ryggen og brystet for hvert latterhikst. Du har knekt ribbeina mine, fniste jeg. Et glis brøt seg ut av det rasende ansiktet hans, munnen og øynene og kinnene, alt lyste, som om trynet hans var en halloween-maske trædd over en gatelykt. Snart lo alle sammen. Kjempen ga meg hånda, løftet meg opp på skuldrene så jeg dunket hodet i taket og falt ned bak ryggen hans. Ny lattersalve. Slapstick. Du dreper meg, sa jeg og lo. Han plukket meg opp på nytt, denne gangen forsiktig, og la meg over skuldrene som et lam. Aldri har det gjort så vondt å le. Hikstende hev jeg etter pusten og forsøkte å kvele ham med hendene mens jeg så ned på alle de smilende ansiktene. Fatterns rosa utslett kan skimtes gjennom det ville skjegget hans, barten er gulbrun av rullingsrøyk og snørr. Jeg løfter kroppen hans opp på høyre skulder, han veier ikke mye, skjærer i tauet, det vil ikke gi etter. Jeg kjenner en ram eim fra buksebaken, men ingenting renner. Fattern har alltid hatt hard mage. En gang da vi bodde i Iduns

gate og jeg var dritatrengt, måtte jeg drite i en bøtte på kjøkkenet fordi han aldri ble ferdig på dass. Jeg slipper ham sakte ned igjen så tauet strammes, skjærer det over helt oppe ved kroken det er festet i. Kroppen faller, beina dunker i gulvet, hodet deiser i sengekanten, overkroppen spretter tilbake og ned på teppet. Det høres ut som om noen mister et møbel i gulvet. Jeg må ut av rommet. Går inn i stua igjen mens jeg rister på hodet. Går omkring i leiligheten, kikker gjennom skuffer og skap, vet ikke hva jeg leter etter, et avskjedsbrev, kanskje. En forklaring. Rister på hodet. En lyd unnslipper strupen min, et slags klynk, som fra en valp. Tenker at jeg burde ringe noen, kanskje muttern, søsteren min er i USA, purken, ambulanse. Jeg fortsetter å leite som om det haster, som om jeg ser etter et brannslukningsapparat. Merker at det er noe som bobler opp inne i meg, det freser, som når man skyller en glovarm stekepanne. Jeg rister på hodet, bare rister og rister. Skynder meg å tenke på kjempen igjen. Vi fant ikke noen bar som åpnet før tolv, så vi tok taxi hjem til kjempen. Han bodde i et kunstnerkollektiv i en okkupert bygård i Gamlebyen hvor det stadig ble holdt opplesninger, vist teater og gjøglet med flammesluking og capoeira og den slags meningsløse øvelser. Kjølenskapet var fullt av pils – CB-øl, av en eller annen grunn. Jeg hadde vært våken i tre døgn allerede. Kjempen virket litt skjelven, hadde mistet noe av energien fra natta i forveien. Han viste meg noen tusj-tegninger han hadde laget. De er fete, sa jeg, og mente det. Fødende troll, tusser og nisser og zombier og spyende, nakne kvinner og babyer, dykkere og slanger og alle mulige dyr. Kjempen holdt opp nok en tegning. Dritfett, gjentok jeg. Kan jeg få en? Nei, sa kjempen. Ok. Han satte på musikk, skrudde opp lyden noe jæv-

lig. Hva hører vi på, ropte jeg. Datarock, «Computer Camp Love». Å ja, ropte jeg, har du noe Gram Parsons? Kjempen ristet på hodet. Jeg følte meg ikke så bra. Jeg gikk på dass, brakk meg, utvanna gallejuice. Smerten brant i ribbeina. Ringte sjefen min, Ingrid, og sa at jeg var sjuk. Du høres ikke frisk ut, sa hun. Nei, jeg vil ikke smitte ungene, sa jeg. Du skal ikke se bort ifra at det er ungene som har smittet deg. Nei, sa jeg og forsøkte å humre litt. Tilbake på rommet hans hadde kjempen begynt å tegne med blå og svart sprittusj på veggen over senga. Nye fødende troll og tusser tok form. Hør på teksten, ropte han. *Seen as supremus you better know she's a genius and a Venus tell me more was it love at first sight that's right this was God giving grace with a face you could praise.* Jeg skled ned på gulvet og duppet av. Nå og da våknet jeg, tok en slurk av CB-ølla og så hvordan veggmaleriet spredte seg utover i et Asbjørnsen og Moesk fleinsoppinferno i svart og blått og rødt og gult og grønt. Legg deg i senga, ropte kjempen. Jeg ligger fint, sa jeg. Han løftet meg opp i senga. Jeg mener det, jeg liker å ligge på gulvet. Han bredte en dyne over meg. Jeg vil ikke sove, sa jeg og satte meg opp, gikk ut på kjøkkenet hvor en fyr med dreads satt på en barkrakk ved kjøkkendisken, spiste Honni-Korn og leste i et Bamse-blad, verdens sterkeste bjørn. Jeg sa hei. Han hilste ikke tilbake. Jeg fikk lyst til å gi ham et flygende kne i trynet, jævla uhøflige kødd. Jeg tok noen øl fra kjøleskapet. Ha en fin dag, sa jeg. Inne på rommet var kjempen snart ferdig med å utsmykke hele veggen. Du bør sende det inn til den der Høstutstillingen, sa jeg. Du minner meg om en fyr, ropte kjempen gjennom musikken, han var bestekompien min. Du ligner på ham, men han var penere enn deg. Takk, sa jeg. Denne veggen

her, alt jeg tegner, det er på en måte han, ropte kjempen, for han er i meg, skjønner du? Han bare renner ut av meg, liksom, som om blodet i årene mine var blekk og denne tusjen var et dren, eller hva faen det heter, og blodet bare rant ut av tusjen og jeg tegnet med det blodet, skjønner du? Nei. Fakta faen, det føles sånn. Jøss, ropte jeg. Han du ligner på heter Erik, eller han het Erik, han er død nå. Han var bestevennen min, skjønner du? Han er alltid med meg. Jeg kan høre ham, her og nå, i det venstre øret. Kjempen pekte mot øret. Jeg koddet ikke. Han roper til meg. Brøler. Ok ... jøss, hva er det han sier, da? Jeg vet ikke, jeg kan ikke høre det gjennom musikken. Skal jeg skru ned lyden? Nei, ikke skru ned lyden, jeg vil ikke høre det. Hvordan døde han? ropte jeg. Han bodde hjemme hos moren sin, skikkelig hyggelig dame, men en stor egoist, bortskjemt jente fra vestkanten, ikke sant, som hadde endt opp på feil side av elva. Erik og jeg hadde vært venner siden barneskolen. Han pleide å være med på alt, vi var alltid sammen. Alltid. Så begynte han sakte, men sikkert å isolere seg, var inne hele tiden. Han satt bare nede i kjellerstua hele døgnet og laget musikk, spilte dataspill og røyka tjall. Høres ut som noen jeg kjenner, sa jeg og tenkte på Otto og søsteren min og mange andre. Jeg besøkte ham, sa kjempen, men han var så fjern at det nesten ikke var vits i, ikke bare stein, liksom, men fjern, ikke sant, blikket, alt han sa, hele trynet hans, helt borte. Av og til anstrengte han seg for å smile av det jeg sa, som om han visste at det jeg hadde sagt var morsomt, at han burde le av det, eller i hvert fall smile, selv om det ikke hadde noe med ham å gjøre, det var som om han bare hadde overhørt noen, en stemme i bakgrunnen, en unge som forteller en vits i et annet rom, jeg vett'a faen, skjønner du? Så jeg slut-

tet å besøke ham. Jeg orket ikke. Jeg ringte ham nesten hver dag, men han svarte bare av og til og da virket han alltid skikkelig glad og gira, kult at du ringer, sa han, men jeg har litt mye på gang akkurat nå, vi snakkes seinere, men jeg visste at det bare var skuespill. Jeg ringte søsteren hans. Hun sa at han ikke hadde vært utenfor døra på fire måneder. Jeg ringte ham igjen og igjen. Av og til svarte han. Fortsatt like blid, påsto at han hadde begynt å sykle, men i bakgrunnen kunne jeg høre pausemusikken til et av disse duste dataspillene som aldri tar slutt, ikke sant. Så jeg dro hjem til ham. Han åpnet ikke døra. Jeg snakket med moren hans gjennom vinduet. Hun ville heller ikke åpne. Det hendte hun drakk. Hun sa at jeg bare måtte la ham være i fred, at det kom til å gå over. Jeg sa at han trengte hjelp, fyren var jo sjuk, ikke sant, men hun bare begynte å snakke om at han skulle male huset så snart det ble bedre vær. Så gikk det et par uker hvor jeg ikke tok kontakt. En dag ringer søsteren hans tidlig på morgenen og sier at han er død, at han har tatt livet av seg. Hun sier at han kutta over begge håndleddene sine før han hengte seg i kjelleren. At det var moren hans som fant ham. Han hang fra taket, dinglende over en svart pøl av levra blod. Jeg var i begravelsen hans, snakket med moren og søsteren og sa at det ikke var noe de kunne gjort. Bare sprøyt, jævla løgner. De nikka mens de knep igjen øynene og liksom var enige. Faens fitter. Noen uker seinere dukka han opp i venstre øret mitt tidlig på morgenen, sånn i femtiden, bare skrek og skrek. Påsto at jeg hadde sviktet ham, at hele isolasjonsperioden og depresjonen bare hadde vært en test på om jeg brydde meg, om jeg ville hjelpe ham eller ikke. Faens jævla kødd, og jeg bare: Føkk deg, hva faen skulle jeg gjort? Jeg besøkte deg,

jeg ringte deg, jeg gjorde alt jeg kunne, ikke sant. Men han gir seg ikke. Han dukker opp på de pinligste steder, når jeg sitter på trikken, er på kafé, på bar, i folkemengder, jobbintervju. Og jeg kan jo ikke svare, ikke sant, han bare brøler inn eller ut av øret mitt, og jeg må gå omkring med hånda for øret og late som ingenting. Av og til hører jeg knapt hva folk sier, ikke sant, folk tror jeg har blitt tunghørt, det er helt jævlig. Av og til sniker han inn et ord i munnen min mens jeg prater. Et nei istedenfor et ja, for eksempel. Kjempen smilte. For en kødd, sa jeg. Jeg fortjener det, sa kjempen, jeg vet det, men jeg vil ikke innrømme det for ham, ikke sant, for det var ikke bare min skyld, det var han som absolutt måtte teste meg. Jeg mener, hva om jeg testa han òg, liksom, ved ikke å stille opp, ville ikke det vært en større test, å la være å hjelpe en som behøvde hjelp for å se om han fortsatt ville være kompisen min etter at han kom seg ut av faenskapen? Skjønner du? Ikke at det var en test, selvfølgelig, men det kunne jo vært det. Men han kom seg jo ikke ut, eller han gjorde jo det, men ikke i live. Tenk det, da. Han kuttet over begge pulsårene før han hengte seg ... da vil du faen meg dø, ass! Helvete heller. Kjempen ristet på det store hodet sitt. Sorry, ropte jeg, jeg mener, jeg kondolerer, det høres jo jævlig teit ut å si, men asså, I'm sorry, liksom. Ingen burde behøve å oppleve det der, brølte jeg gjennom musikken. Kjempen holdt opp den venstre pekefingeren. Nå roper han her, helt frenetisk. Det er din skyld, roper han, jævla judas, roper han. Ikke hør på ham, du må leve ditt eget liv, ropte jeg og følte meg litt teit da jeg sa det. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre, ropte kjempen, jeg greier ikke jobbe lenger, ikke at jeg jobbet så mye før heller, men jeg jobbet i alle fall litt. Nå får jeg bare noen kroner i

støtte fra Nav, henger rundt, er på byen hele tiden, forsøker å gå steder med høy musikk, det er helt dust. Så kjipt, svarte jeg, visste ikke hva jeg skulle rope. Et par timer seinere gikk kjempen og jeg gjennom byen, tause. Det var tidlig på høsten, midten av september, toppen av trærne hadde fått et svakt strøk av oransje, som om kjølen på et rustent lasteskip hadde skrappt gjennom trekronene, eller noe sånt. Kompisen i øret må ha vært taus også, for kjempen så helt uberørt ut, som en søvngjenger. Vi satte oss i en stripe formiddagslys utenfor Lorry og bestilte øl og egg og bacon. Hvor vi fikk penger fra, vet jeg ikke, men jeg tror det var han som spanderte. Vi møtte Børre, husker jeg. Han bare kom gående. Jeg presenterte dem for hverandre. Kjempen var med ett i toppform. Han smilte og lo og skålte og viste oss et triks hvor han laget en bjeffelyd med kjeften mens han holdt hendene foran leppene. Det hørtes ut som om bjeffingen kom langt borte fra et sted. Det var jævlig småt. Folk stirret på oss fra de andre bordene. Børre syntes det var noe av det morsomste han hadde hørt, og ba ham gjøre det igjen og igjen. Jeg går fra rom til rom og leter etter et eller annet. Bak noen bøker i bokhyllen finner jeg en tjukk bunke tohundrelapper. Jeg teller over pengene med skjelvende hender, trettiseks tusen kroner. Oddsen eller 75, tenker jeg. Legger dem i jakkelomma. Puster med munnen. På skrivepulten på soverommet ligger det noen bunker med tettskrevne ark. Jeg plukker opp en av bunkene, leser de første linjene: «Tiril Granlund døde omringet av venner og familie.» Hvem faen er Tiril Granlund? Leser noen linjer til. Har han skrevet en novelle? Jeg har aldri vært noen lesehest, men noen bøker har jeg jo kommet meg gjennom. Wilbur Smith, for eksempel, ham har jeg lest et par av. Jeg skummer

gjennom den første siden mens jeg tripper på stedet som om jeg er pissetrengt eller tura. Onkel Halvor leste mye, vet jeg, han hadde et lite bibliotek hjemme i stua si, han er død nå, men han pleide å si at fattern var så god til å fortelle. Jeg husker lyden av en skrivemaskin. Jeg rasker sammen de forskjellige papirbunkene, manuskripter alle sammen, ser det ut til, legger dem i en pose. Plukker opp telefonen. Fattern er den eneste jeg vet om som fortsatt har fasttelefon i tillegg til mobil. Husker ikke om det er hundre og ti eller tolv eller tretten. Satter på ti. Det ringer et par ganger før en stemme svarer. Du har kommet til brannvakta, hva kan jeg hjelpe deg med? Han henger ... Hallo? Føkk, glem det, mumler jeg. Legger på. Blir stående og vente i noen sekunder. Telefonen ringer. Løfter røret og legger det på igjen. Tilbake på soverommet tar jeg tak i skjortekragen på fatterns kropp og rykker ham med meg, drar kroppen gjennom gangen, løper baklengs med små skritt gjennom stua mens jeg ser meg over skuldra, filleryen fra gangen henger etter, fanget under fatterns hæler, inn på kjøkkenet. Åpner døra til kottet med ene hånda, drar kroppen over dørkarmen, åpner fryseren. På bunnen ligger det rundt tjue pakker med bacon. Han har sikkert tatt bussen til Sverige, bare for å finne på et eller annet, handle kjøtt og sprit og medisiner. Hva er det du gjør? sier en stemme. Vinner tid. Nei. Dette er ikke riktig. Jeg drar ham tilbake til soverommet. Det begynner å bli tungt, musklene er utrente, jeg svetter. Faen fattern, sier jeg, faen, faen, faen. Hodet mitt fortsetter å riste og riste fra side til side. Legger ham forsiktig fra meg på gulvet. Forsøker å stoppe hodet med hendene, men det begynner å nikke istedenfor. Hodet nikker og nikker som om jeg er enig i det jeg gjør. Drar dyna av

senga. Gjør en siste anstrengelse, løfter fatterns kropp opp i senga. Brer dyna over ham. Dekker hele kroppen, pakker ham inn, hodet også. Henter to pledd fra sofaen. Brer dem over dyna. Gnir hendene mot lårene mine. Setter vinduet på gløtt, fester vindushaspene. Det vender ut mot gata. Trekker for gardinene. Skrur av sentralfyren. Går rundt i leiligheten og gjør det samme i de andre rommene. Vinne litt tid, bare. Stopper opp, gnir hendene mot lårene. Det er meg, sier jeg, med sammenbitte tenner som om jeg skulle ha snorta et gram, det er meg. Det er meg, sier jeg, med hodet ristende fra side til side, det er meg du gjør dette mot, din kødd. Jeg nekter, bare glem det, jeg nekter, ikke faen, det er meg, jeg nekter, nekter, nekter. Åpner vinduet til kjøkkenet også. Kjenner en kald trekk av vinter suse gjennom rommet. Jeg griper posen med papirene, plukker opp mobilen hans fra bordet, slenger den oppi. Forlater leiligheten. Låser etter meg. Løper ned trappene. Går i retning Majorstua. Etter noen minutter møter jeg Truls. Han er en idiot jeg kjenner gjennom Kuken. Han spør hvor jeg er på vei. Jeg sier hjem. Hvor har du vært? Jeg har gått en lang tur, sier jeg, tenkte jeg skulle følge Ring 2 for å se om den hadde noen ende. Han ler. Dust. Hva har du i posen? Bare noen papirer, sier jeg. Har du fått deg jobb? Jeg har alltid jobbet. Å subbe rundt på SFO et par ganger i uka eller å være ekstrahjelp i barnehage er ikke jobbing, sier han. Jeg trenger kun penger til mat og tak over hodet, sier jeg. Kunsten tar opp all min tid. Kunst? sier Truls. Jeg er alltid på jobb, sier jeg. Hæ? Hva snakker du om? Dette er manus, sier jeg og holder posen med fatterns fortellinger opp foran ansiktet hans, rister på den, hissig nesten. Noveller, romaner, serious shit, skjønner du? Kødder du? sier han og rynker panna.

Ser det ut som om jeg k dder? F kk, jeg visste ikke at du skriver. Sorry ass, det forklarer jo en del. Hva da? sier jeg. Hvorfor du alltid er så fjern, aldri helt til stede, liksom. Jo, svarer jeg, jeg lever i min egen verden, jeg er til stede, men et annet sted. Ja, du kan få sagt det, du. Men hvorfor går du og bærer på en dr ss noveller og romaner i en pose? Jeg vurderer   kaste dem, brenne dem, sier jeg. De er ikke gode nok. Jøss. Har du latt noen lese dem, da? Nei, aldri, sier jeg. Kanskje du bør gjøre det først, f r du bestemmer deg for   kaste dem, mener jeg. Kanskje det, sier jeg. Verdens største forfatter ga ikke ut en eneste bok, vet du. Gjorde han ikke? Nei, han levde f r trykkekunsten ble oppfunnet. Kjipt, sier Truls. Eller så levde han seinere og brente alt han hadde skrevet, sier jeg, jeg vet ikke, det er ingen som vet det, ikke sant. Truls ser litt forvirret ut, men blunker med begge øynene mens han nikker samtykkende. Ingen, skjønner du? Ja, ja, ja, sier Truls. Uansett, sier han, jeg kjenner en fyr som jobber i et eller annet forlag. Ove eller Ole eller noe sånt. Han kan sikkert lese bøkene dine, eller manuskriptene, heter det vel, og si hva han synes. Han pleier   henge på Elmers. Jeg kan spørre ham en dag Kuken og jeg skal spille. Fett nok, sier jeg, heiser på skuldrene. Ok, sier Truls. Han gir meg neven. Jeg skal ut og drikke meg dritings, forresten, vil du være med? Nei takk, sier jeg. Kanskje i morra. Kom igjen 'a, jeg har en dr ss med piller fra lageret på pleiehjemmet hvor farmor bor. Vi bare heller alt i en pose og trekker helt vilkårlig, så ser vi hva som skjer. Høres fett ut, sier jeg, men nei, jeg må hjem. En annen gang. Ok, sier han, men jeg bare vet du skriver bra. Han peker på meg med begge pekefingerene mens han går bakover. Det er litt s rt, Truls har aldri sagt noe hyggelig til meg

før, bare disser meg hver gang vi møtes. Han kjenner meg ikke godt, han vet i alle fall ikke at dette er fatterns nabolag. Jeg vet ikke, sier jeg, jeg må hjem. Ok. Snakkes. Sneiks. Jeg beiner av gårde, retning Majorstua. Blir sliten etter hundre meter. Rekker ut en hånd: Taxi!